

Vad dina barn behöver för att få en stark tro

JAG MINNS PRECIS den dagen då jag insåg att jag inte hade en aning om vad jag höll på med som förälder.

Mina tvillingar var fyra månader gamla och låg på en filt i vardagsrummet. Från födseln fram till dess tyckte jag själv att jag hade lyckats bra som nybliven förälder. Jag hade två små liv som hade förutsägbara behov som jag kunde hantera och uppfylla i min kontrollerade hemmiljö. Jag var en sådan där person som hade travar med böcker om olika synsätt på spädbarns mat- och sovschema och utvecklingsfaser. Jag ville att allting skulle vara *perfekt*. Mina tvillingar sov tolv timmar per natt efter tio veckor. De fick tre exakt schemalagda sömnstunder och åtta exakt schemalagda matstunder per dag. Som en riktigt typ A-person som verkligen går i gång på att ta ansvar var jag i mitt absoluta esse.

Sedan kom den dagen då jag stirrade ner på de två fyra månader gamla bäbisarna där de låg på golvet. De sökte förvåntansfullt min blick som om de väntade på att jag skulle hitta på något. Jag gick igenom min mentala checklista över dagliga babyrutiner, men det var varken dags att äta, sova eller bajsar. (Jodå, jag skrev till och med ner varje liten tarmrörelse under ett antal veckor för att kolla om mina barn höll sig inom förväntad ram.) Det var inte förrän då jag insåg att min kunskap inte skulle räcka till särskilt mycket längre. En påtaglig rädsla vällde plötsligt över mig. *Vad gör jag nu?*

Jag hade ingen aning om vad jag skulle göra härnäst. Mina spädbarn ville ha mer, men "mer" innebar ett hav av möjligheter att utvecklas på. Det räckte inte längre att hålla dem vid liv med hjälp

av avföringsjournaler och sovscheman (vilken chock!). Nu var jag tvungen att hjälpa dem att *växa sig starka*. Jag insåg plötsligt att det som jag hade lyckats bemästra hittills inte skulle räcka till.

När våra tvillingar började tulta omkring, började jag och min man fundera på nya sidor av föräldraskapet med till synes oändliga möjligheter, nämligen hur man fostrar sina barn att lära känna, älska och följa Jesus. Ärligt talat hade jag ingen aning om hur man bar sig åt för att göra det, bortsett från att ta med sig dem till kyrkan varje vecka. Jag som var uppväxt i en kristen familj men på senare år hade kämpat med andlig apati och tvivel visste alltför väl hur knepigt det kunde vara att tro. Om jag själv hade så stora problem med att komma till klarhet om min *egen* tro, hur i all världen skulle jag kunna hjälpa mina barn att komma till klarhet om *sin* tro?

Till min hjälp i den processen bestämde jag mig för att starta en kristen föräldrablogg, NatashaCrain.com, så att jag kunde komma i kontakt med andra föräldrar och dela tankar om hur man skapar ett kristuscentrerat hem. Det visade sig vara ett ödesdigert beslut. Min blogg lät mig stifta bekantskap med andra kristna föräldrar – men det lät mig också stifta bekantskap med en värld av skeptiker.

Bilden av en fientligt sinnad värld

Efter att ha bloggat i några månader blev jag intresserad av att sätta mig in i debatten om skapelse och evolution och ägnade tid åt att fördjupa mig i den. Jag ville dela vad jag hade lärt mig med andra kristna föräldrar, och därför skapade jag och lade upp ett flödesschema som visade de sex huvudsakliga synsätt som folk har om ämnet (se kapitel 33).

Blogginlägget spred sig som en löpeld – bland ateister.

Inom några timmar hade det lästs av drygt 26 000 personer och fått närmare 300 kommentarer varav de flesta var personangrepp mot mig eller mot kristnas intelligens i största allmänhet. Här är några stickprov bland svaren på mitt inlägg:

”Ja, fakta och rationellt tänkande är inte särskilt viktigt för de här galningarna.”

”Att vara intelligent och religiös utesluter varandra. Det finns ingen gud. Punkt slut.”

”Att debattera med kristna är omöjligt. De förlitar sig på ’tro’ (fantasi) medan en ateist förlitar sig på bevis.”

”Om dina barn är smarta kommer de att fråga efter bevis ... såvida du inte redan har hjärntvättat dem så mycket att de inte VÅGAR fråga varför av rädsla för att någon inbillad himmelsk varelse ska tortera dem i evighet för att de ställer en så enkel fråga.”

”Kom ihåg, gott folk, att de här människorna ynglar av sig!”

Jag måste erkänna att jag blev *chockad* av dessa angrepp. Jag växte upp i en kristen familj och har som vuxen sällan haft vänner eller arbetskamrater som varit fientligt sinnade till kristen tro. När jag fick barn krympte min värld ännu mer. Utan lyxen att ha en massa tid över inskränkte sig min vänkrets till en handfull personer som befann sig i samma fas av livet och delade samma värderingar som jag. Jag hade aldrig blivit så utmanad i min tro som jag blev den dagen då jag fick dessa dräpande kommentarer. I dag är jag tacksam, för det förändrade mitt liv.

Det var då som jag insåg hur totalt oförberedd jag var på att förklara för icke-troende – och i slutändan mina barn – varför jag tror på Jesus.

Jag visste att det måste till en förändring.

Jag ägnade nästan all min tid åt att lära mig hur man förklarar och försvarar kristen tro – det som kallas *kristen apologetik*. Även om min passion för apologetik startade på grund av min roll som bloggare, upptäckte jag i samma veva varför kunskap om apologetik är ännu viktigare i min roll som *förälder*. Jag blev medveten om att angrepp mot kristen tro – som dem jag upplevde på min blogg – driver massor av unga människor bort från tron.

Resultat av en fientlig sinnad värld

61% av barn som varit med i kyrkan så sent som i tonåren frigör sig från tron i 20-årsåldern – de ber inte aktivt längre, läser inte Bibeln eller går i kyrkan.¹

Den här upptäckten, som bygger på omfattande enkätundersökningar av den amerikanska opinionsforskaren George Barna, är en larmsignal som har fått pastorer, ungdomsledare och kristna organisationer som arbetar med unga vuxna att desperat söka efter svar. Många oberoende grupper har sedan dess gjort egna studier och kunnat påvisa samma trend – där vissa beräkningar av hur många som lämnar den kristna tron uppgår till hela 88 procent.²

Varför händer detta? Efter att ha fördjupat mig i de olika undersökningsresultaten tror jag att man kan sammanfatta problemet i en mening: *Bristen på andlig träning har resulterat i en fjäderlätt tro hos många av dagens unga vuxna, och denna tro tillintetgörs av angrepp från den sekulära kulturen.*

Unga människor överger tron därför att de har godtagit de populära påståendena om att den kristna tron är förnuftsvidrig, vetenskapsfientlig, intolerant och bygger på en gammal ovidkommande bok. Det finns ur kristet perspektiv övertygande svar på dessa påståenden, men unga människor flyttar hemifrån utan att vara *rustade* med dessa svar. Mindre än en tiondel av kristna familjer läser till exempel Bibeln under en vanlig vecka, och en studie av 11 000 tonåringar har visat att bara 12 procent av ungdomarna har regelbundna samtal med sin mamma om trosfrågor.^{3/4} De flesta barn som växer upp i kristna familjer kommer inte ens i *närheten* av den andliga träning de behöver för att skaffa sig en hållbar tro.

Efter att unga vuxna vänt sig *bort* från kristen tro, vänder de sig *till* ateismen eller agnosticismen. Andelen amerikaner som säger sig vara protestanter, katoliker eller ortodoxa har minskat med 6 procent bara sedan 2007.⁵ Samtidigt har andelen som säger sig vara

ateister, agnostiker eller ”inget särskilt” ökat med 4,3 procent. Den här trenden är ännu mer markant bland unga vuxna. 38 procent av alla ateister är nu mellan 18 och 29 år gamla, jämfört med 29 procent av den stora allmänheten. Minskningen bland kristna motsvaras helt klart av ökningen bland dessa grupper.

Trots att antalet ateister stadigt ökar, ligger den totala andelen ateister och agnostiker i dag på bara 5 procent i landet som helhet.⁶ Men den siffran är väldigt vilseledande när det gäller att mäta gruppens *andliga påverkan*. Ateister och agnostiker representerar mycket mer än 5 procent av de röster som barn och ungdomar får höra i media och läsa på nätet, eftersom många av dem är hårt engagerade i att förspråka sin livsåskådning. Det är förstås inget fel med det. De är ju lika fria att förmedla sina trosuppfattningar som vi är. Men det betyder att unga kristna aktivt dras in i en livsåskådningsstrid som inte var särskilt vanligt förekommande ens för tio år sedan. Tyvärr förlorar de sin tro i denna strid därför att de inte har blivit rustade för kampen. Vill du bevara dina barn vid Guds sida, måste du se till att de är beväpnade.

Lösningar för en fientligt sinnad värld

Vad ska då kristna föräldrar göra? Vi behöver fostra våra barn med en tro som är *särskilt förberedd* på de utmaningar som de kommer att möta. Låt mig förklara.

Vi tar tanken om *särskilda förberedelser* för given i det dagliga livet. Ska vi åka till stranden tar vi med oss en badboll. Ska vi gå ut i regnet tar vi med oss ett paraply. Ska vi ut och campa tar vi med oss ett tält. Och siktar vi på att göra något riktigt utmanande ser vi till att vara *extra* förberedda. Tänk dig till exempel att du vill bestiga Mount Everest. Om du inte känner till och fysiskt förbereder dig på de särskilda utmaningar som du kommer att möta – till exempel temperaturer, syrenivåer och höjdskillnader – finns det inte en chans att du kommer att nå toppen. *Ingen* skulle dyka upp vid foten av berget efter att bara ha gjort några armhävningar.

Hur mycket viktigare är då inte målet att fostra barn att lära känna och älska Jesus? Ändå gör de flesta kristna föräldrar den andliga motsvarigheten till några armhävningar vid foten av det berg som utgörs av barnens trosutveckling. Det har knappt en aning om vilka andliga utmaningar som väntar deras barn, och följaktligen gör de inte vad som är *särskilt nödvändigt* för att förbereda dem för dessa utmaningar. Att bara ta med dem till kyrkan varje söndag kommer inte att räcka (och borde inte heller göra det).

Här är min inrådan: Vi måste sluta att gå på lösa boliner i vårt kristna föräldraskap och börja träna på att förbereda våra barn på vad som ligger framför.

Se den här boken som din personliga tränare.

Hur den här boken kan hjälpa dig

Utifrån min erfarenhet av att gå i närkamp med skeptiker mot kristen tro har jag valt ut fyrtio samtal om tro som jag tror att föräldrar har ett trängande behov av att ha med sina barn (på längre sikt – jag menar naturligtvis inte att ”trängande” betyder inom de närmaste veckorna!). Det här ”träningsprogrammet” kommer att 1) låta dig stifta bekantskap med vår tids brännande trosfrågor, och 2) ge dig kortfattade, lättbegripliga svar som förbereder dig för samtalen med dina barn.

Vad den här boken *inte* gör är att skriva manuskript till de samtal du ska ha. Men det finns en anledning till det. Varje familj består ju av unika personligheter, åldrar, intressen, relationer och andliga erfarenheter, och därför skulle det vara omöjligt att lägga upp en samtalsplan som passar alla. För att det ska bli en meningsfull dialog måste du skraddarsy samtalen med din egen familj.

Även om kapitlen är någorlunda oberoende av varandra, rekommenderar jag att du läser dem i en följd från kapitel 1 till 40. Samtalen har lagts upp i en ordning som bidrar till att bygga upp din kunskap på det mest logiska och effektivaste sättet.

Slutligen vill jag säga: om du undrar hur i all världen du ska hinna med att prata med dina barn om det som står i den här boken, kan du vara helt säker på att jag verkligen förstår hur du känner det. Jag har tre barn. Min tid går också åt till att för femtielfte gången förklara varför det är viktigt att dela med sig, till att skjutsa barn till träningen och klura ut hur jag ska få mina barn att (snälla, snälla) sluta bråka. Jag fattar. Blotta tanken på att prata med sina barn om svåra trosfrågor mitt i allt detta kan låta orealistiskt eller helt omöjligt. Men det är det inte. *Faktiskt inte*. Du kommer att bli förvånad över hur ofta du får tillfälle att tala om tro när du väl börjar hålla utkik efter dessa tillfällen.

Dags att sätta i gång! Först på tur står frågan: Vilka bevis finns det för Guds existens?